

Тятека

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЪ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобренъ и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 34
---------------------	--	---	--	-------------------

Какъ се появила росата (Легенда)

Лѣтото било много топло и сухо. По небето не се мѣркало нито едно облаче, а земята започнала да се гърчи и пука. Листата на дърветата започнали преждевременно да жълтеятъ, а цвѣтята обронули главички и горчиво заплакали, защото били много жадни. Ако все така продължавала тази суша, цѣлата растителностъ щѣла да измре и изчезне отъ земята.

— Ахъ, ако имаме поне една капка вода за да се освежимъ! — викали всички жалостно.

А презъ това време всички ангелчата въ Райската градина били заети съ работа. Всѣко ангелче си имало златна лейчица. Тѣ грижливо поливали тревата и цвѣтята, които радостно поглъщали небесната влага и се усмихвали на слънцето.

Едно небесно цвѣте, което гледало надолу, видѣло печалния животъ на земнитѣ цвѣта и прошепнало на ангелчето, наведено надъ него:

„Вече месеци не вали дѣждъ на земята и, ако все така продължава, нашитѣ бедни сестрички ще извѣхнатъ и ще умратъ. Трѣбва да имъ се притечемъ на помощъ!“

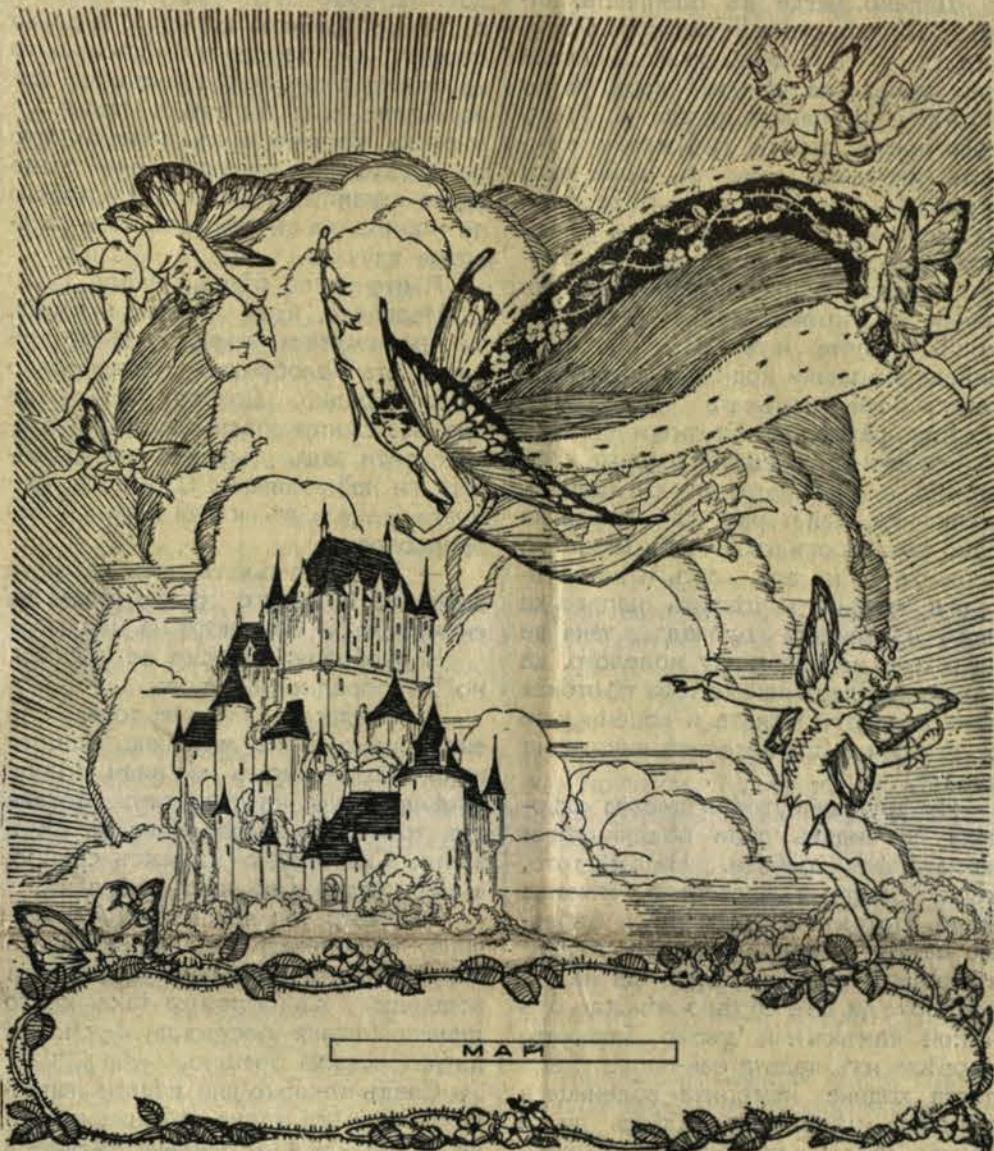
Ангелчето, което било най малкото и най сладкото отъ всички, викнало радостно:

— Зная какъ ще помогнемъ на беднитѣ цвѣта на земята!

— Тогава, казвай скоро! — викнали другитѣ ангелчета въ единъ гласъ.

— Охъ, нѣма нищо по-лесно отъ това! Ще напълнимъ своитѣ лейчици съ роса отъ кладенецъ и ще ги излѣземъ надъ земята презъ небесното прозорче. Росата ще спи цѣла нощъ, ще освежи цвѣтята и тѣ ще оживѣятъ!“

— Отлично! — викнали всички — Ти винаги имашъ чудесни идеи! Но

какъ да сторимъ това? Ние не смѣемъ да вземемъ нито една капчица роса отъ кладенеца, ако не разреши нашия небесенъ татко.

Тогава най малкото ангелче се досѣтило първо. То сериозно казало:

— Най-добре ще бжде да отидемъ при нашия небесенъ татко. Ще го помолимъ да ни позволи да изва-

димъ отъ кладенеца толкова роса, колкото е потрѣбна за цвѣтята на земята, за да се върнатъ отново къмъ животъ.

Всички ангелчета одобрили това предложение. Тѣ тръгнали съ най малкото ангелче къмъ него. Когато стигнали предъ голѣмия дворецъ на небесния баща, ангелчетата застанали

предъ вратата и най-малкото боязливо зачукало.

Небесниятъ отецъ седялъ на своя златенъ престолъ и четѣлъ нѣщо въ една златна книга. Той дочулъ че нѣкой чука и отговорилъ, че може да влѣзе. Малкото ангелче влѣзло, поклонило се и застанало край вратата.

— Какво искашъ? — запиталъ го небесния отецъ — Ела по-близо и ми кажи!

Ангелчето приближило страхливо, колѣничило предъ небесния отецъ, скръстило ръчички и казало:

— Ахъ, мили небесни, татко, позволи ми да напълнимъ своитѣ лейчици съ роса отъ твоя кладенецъ и после да ги излѣземъ на земята, защото сега тамъ е такава суша, че цвѣтята ще извѣхнатъ. Дори и незабравитѣ, които повече растятъ край пѣнливитѣ поточета, сж жадни и сж обрнули своитѣ разплакани очички къмъ насъ. Ако не имъ пратимъ малко водица и тѣ ще загинатъ, защото и поточитѣ сж вече пресъхнали.

Небесниятъ отецъ се усмихналъ, помилвалъ руситѣ къдри на своя мѣлкъ любимецъ и му казалъ:

— Идете и напълнете своитѣ лейчици, но всѣки да вземе само по-една. Отъ сега нататкъ, нека всѣка нощъ цвѣтята и растенията на земята да бждатъ освежавани за вѣчни времена отъ небесната роса!

Малкото ангелче съобщило радостната новина на ангелчетата. И всички се заели за работа. Тѣ изливали върху земята, презъ небесното прозорче, всѣка своя лейчица съ роса. Сутринъ рано тѣ наведжали главички надолу и весело гледали на освеженитѣ цвѣта на земята, които пъкъ се изправяли и поглеждали щастливо къмъ небето.

Така дошла на земята росата за да освежава всѣка нощъ цвѣтята, растенията и дървесата.

Янъ Бибиянъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

Янъ Бибиянъ се усмихна въ себе си и намали скоростта. . .

— Така — каза Калчо доволенъ, и като се съсредоточи пакъ въ работата си, тѣ заплаваха мѣлчеливо надъ лунната еднаква повърхнина, като не пропускаха нито едно забележително мѣсто.

Фотографическия апаратъ работеше непрекъснато и се чуваше леко-то шумолене на лентата.

Така Янъ Бибиянъ и Калчо прекараха цѣлия тоя дълъгъ день, до като слънцето почна да залѣзва. Като видѣха, че скоро надъ тая частъ на луната ще настѣпи пълень мракъ, а тѣ имаша още да обикалятъ, потърсиха мѣсто кжде да слѣзнатъ, за да прекаратъ нощта.

Наблизо до планината, която тѣ нарекоха „Пръстена на Лиана“, Янъ Бибиянъ съгледа една не много голѣма кръгла равнина, която имаше сивозеленикавъ цвѣтъ и по която не се виждаха никакви скали, нито разхвърлени камънаци. Наоколо не се виждаха никакви следи отъ животъ, нито тѣли лунаги излизаха да гледатъ „Свѣткавица“, както това ставаше при всѣко населено мѣсто, надъ което минаваха. Мѣстото бѣ заградено отъ не много високи хълмове и изглеждаше добре запазено.

— Да, — каза Калчо — азъ сж-що намирамъ това мѣсто удобно за

сливане. Между тая гжжна природа то има по-свежъ видъ и ми напомня за земята.

— Изглежда на засѣхнало блато или на езеро покрито съ водорасли — рече Янъ Бибиянъ. — Ако това е така, ние можемъ да хлѣтнемъ въ него и вече да не излѣземъ.

Той спусна „Свѣткавица“ низко надъ това мѣсто и почна бавно, много бавно да обикаля и да наблюдава.

— Мѣстото е удобно — заключи той. — Само къмъ срѣдата ми се вижда съмнително. Ще се спуснемъ въ края.

И понеже слънцето вече се канеше да се скрие, той спусна леко апарата и кацна въ подножието на единъ баиръ, въ края на равнината.

— Чудесно! — извика Калчо. —

Тукъ ще прекараме нощта спокойно. Жалко, че не взехме Магу, той щѣше да ни обясни нѣщо за това загадъчно мѣсто. Впрочемъ, такива мѣста азъ видѣхъ още на нѣколко пункта. Това сж нѣщо като оазиси на луната, следи отъ нѣкогашната нейна цѣфтяща епоха.

Слънцето се скри бързо и отведнажъ настана непрогледна нощъ. Върху траурната покривка на небето се откриха неимоверно ярко, безброй голѣми и кръгли небесни свѣтила, които красяха луннитѣ нощи, но не разпрѣсваха непрогледния мракъ,

който се възцаряваше върху самата луна.

— Да пусна освѣтлението, — каза Калчо, който бѣ си подаль главата изъ изхода на апарата.

— Нека го пуснемъ — рече Янъ Бибиянъ.

Калчо се наведе и натисна копчето.

Отведнажъ мека и хубава свѣтина раздра непрогледната тъмнина наоколо.

Янъ Бибиянъ и Калчо отвориша капака и излѣзоха на гърба на машината.

Отъ нѣкжде се понесе глухъ, като изъ подъ земята, страненъ ревъ, приличенъ на лѣвско рикане, повтори и потрети. Ехото му отговори тайнствено и страшно.

Янъ Бибиянъ и Калчо сепогледнаха. Това не бѣше човѣшки гласъ, ни викъ на лунага.

— Лъвъ! — рече Калчо малко плахо.

— Лъвъ на луната! — засмѣ се Янъ Бибиянъ, ужъ спокоенъ, но и той чувствуваше нѣкаква плахостъ въ душата си.

Нѣколко минути настана тишина, която, следъ тоя зловещъ ревъ, изглеждаше страшна. Янъ Бибиянъ и Калчо, вперили напрегнато очи въ тъмнината, стоеха неподвижно.

Внезапно нѣкакъвъ ужасенъ трѣсъкъ, тътнежъ, като отъ стотина грѣмотевници се чу нѣкжде въ тъмнината и околността се раздруса като отъ землетресение.

— А това, какво може да бжде? — рече Калчо.

— Навѣрно скали паднаха въ отвора на нѣкой отъ тия угаснали вулкани — отговори Янъ Бибиянъ.

На стотина-двеста метра отъ мѣстото на „Свѣткавица“, нѣщо цамбурна. Чу се плѣсъкъ, като че нѣкакво тежко тѣло падна въ вода. Последва го първия зловещъ ревъ, продължителенъ и страшенъ.

— Тукъ има нѣкакви животни — каза Янъ Бибиянъ — нека пуснемъ прожектора.

Калчо отвори прожектора, който бѣше върху гърба на апарата. Лухна силна ослѣпителна свѣтина. Той насочи къмъ мѣстото, дето се чу силното цамбуркане и заигра по широката равнина.

И ето, че въ края на снопа свѣтина, който излизаше отъ прожектора и падаше като голѣмъ свѣтълъ кръгъ, се показа една едра глава, прилична на главата на гущеръ, сбръчкана и лупеста и се изправи на дълга шия. Тя си отвори широкитѣ уста, премлясна нѣщо и, като зна, нададе продължителенъ и страшенъ ревъ — сжщиятъ ревъ, който Янъ Бибиянъ и Калчо чува вече два пжти. . .

— Животно, животно! — извика Калчо.

— Вземи апарата и се опитай да го фотографирашъ — рече Янъ Бибиянъ.

Въ това време, на голѣмия свѣтълъ кръгъ на прожектора, израстнаха още нѣколко такива глави и